

РЕШЕНИЕ

№ 419

гр. В., 13.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – В., III ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на десети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Биляна Р. Скорчовска П.а

при участието на секретаря Стефка Б. Радева
като разглежда докладваното от Биляна Р. Скорчовска П.а Гражданско дело № 20231420100352 по описа за 2023 година

Производството е образувано по предявени от Г. М. П., ЕГН: *****, с адрес: с.Б., ул. „Г. Д.“ ***, срещу ОД на МВР - В., БУЛСТАТ: ***, с адрес: гр. В., ул. „П.К.Б.“ ** обективно съединени иски с правно основание по чл. 178, ал. 1, т. 3 вр. чл. 179, ал. 1 ЗМВР за сумата от 2 455,00 лв., представляваща неизплатено допълнително възнаграждение за 277 часа положен от ищеца извънреден труд за периода от 06.02.2020 г. до 06.02.2023 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от предявяване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, иск с правно основание по чл. 86 ЗЗД за сумата от 255,00 лв. - мораторна лихва върху главницата за периода от 01.05.2020 г. до 06.02.2023 г., както и иск с правно основание чл. 181, ал. 3, изр. II-ро ЗМВР за сумата от 145,20 лв., представляваща левовата равностойност на неосигурени ободряващи напитки за периода от 06.02.2020 г. до 06.02.2023 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от предявяване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, иск с правно основание по чл. 86 ЗЗД за сумата от 28,00 лв. - мораторна лихва върху главницата за периода от 01.05.2020 г. до 06.02.2023 г.

С протоколно определение от 10.07.2023 г. съдът на основание чл.232 от ГПК е прекратил производството по делото по отношение на исковата претенция с правно основание чл.181, ал.3 изречение 2 ЗМВР за сумата от 145,20 лв. представляваща левовата равностойност на неосигурени ободряващи напитки за периода от 06.02.2020 г. до 06.02.2023 г. и по отношение на исковата претенция с правно основание чл.86 от ЗЗД за сумата 28 лв. мораторна лихва върху главницата за периода 01.05.2020 г. до 06.02.2023 г. поради оттегляне на исковите претенции.

В исковата молба се твърди, че страните са в служебни правоотношения. Сочи се, че в периода от 06.02.2020 г. до момента на подаване на исковата молба ищецът е заемал длъжност за държавни служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР - „полицай охрана

на обществения ред“ в РУ - В. към ОД на МВР - В.. Твърди се, че ищецът е изпълнявал служебните си задължения при сменен режим на работа по смисъла на чл. 187, ал. 3, изр. 1 от ЗМВР, като работните смени били организирани на 24-часови и 12-часови графици, а в рамките на т. нар. „нощни смени“ изцяло попадали часовете от 22:00 ч. до 06:00 ч., които имали характера на смесени работни смени по смисъла на чл. 142, ал. 2, изр. второ, предл. първо от КТ. Сочи се, че през посочения период ищецът е положил нощен труд - по 8 часа за всяка 12-часова смяна - общо 1940 часа нощен труд, като за същия период единствената компенсация, която му е била предоставена, е допълнително възнаграждение по чл. 179, ал. 1 ЗМВР.

Изтъква се, че съгласно мотивите и диспозитива на Решение от 24.02.2022 г. по дело № С-262/2020 г. на Съда на ЕС е допустима правна уредба, въвеждаща осемчасови нощни смени за служителите на МВР в отклонение от общата уредба в трудовото законодателство, визирана в чл. 140, ал. 1, изр. второ от КТ, но само при обоснована законова цел и при наличие на подходящи мерки за компенсация на положения вреден нощен труд. Сочи се, настоящата правна рамка на нощния труд е заложена в чл. 187, ал. 1, изр. второ и новата ал. 4 от ЗМВР, изрично посочваща коефициента за преизчисляване на нощен към дневен труд. Твърди се, че след приемането на новата норма, уреждаща изчисляването на нощния труд в МВР, няма никакви компенсиращи мерки, които да обосноват липсата на прилагане на общата нормативна уредба. Поддържа се, че Съдът на Европейския съюз не допуска при какво положение държавните служители в МВР да бъдат третирани по-зле от другите работници и служители в страната, както и не допуска полицаите да бъдат компенсирани в по-малка степен от останалите трудещи се. Изтъква се, че в множество съдебни решения е застъпено становището, че определеното възнаграждение за нощен труд по чл. 179, ал. 1 от ЗМВР не е адекватно на вредността на нощния труд и не го компенсира, както и че не са налице никакви особени и специални механизми за компенсация на служителите, които полагат обичайно нощен труд. Посочва се, че при изричен отказ от страна на българската държава да приеме механизъм за обезщетяване на положения обичаен нощен труд от полицаите в МВР, е подходящо да бъде приложена нормата на чл. 9, ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (НСОРЗ), съгласно която при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място. Предвид тези съображения се поддържа, че ответникът дължи на ищеца сумата от 2 455,00 лв., представляваща неизплатено допълнително възнаграждение за 277 часа положен от ищеца извънреден труд за периода от 06.02.2020 г. до 06.02.2023 г. Претендира се и заплащането на лихва забава върху главницата за периода от 01.05.2020 г. до 06.02.2023 г. в размер на 255,00 лв., както и дължимата лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането.

Навеждат се и доводи, че за периода от 06.02.2023 г. до подаването на исковата молба ищецът е положил 242 нощни смени. Твърди се, че за целия процесен период ответникът не е осигурявал ободряващи напитки на ищеца, като съгласно актуалните заповеди по чл. 181, ал. 4 от ЗМВР, издадени от министъра на вътрешните работи, за процесния период, размерът на доволствието за ободряващи напитки е 0,60 лв. По тези съображения се поддържа, че за процесния период ответникът дължи на ищеца сумата от 145,20 лв. за неосигурени ободряващи напитки. Претендира се и заплащането на лихва забава върху главницата за периода от 01.05.2020 г. до 06.02.2023 г. в размер на

28,00 лв., както и дължимата лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането.

Претендират се и разноски.

В срока по чл. 131 ГПК от ответника е подаден отговор, с който предявените искове се оспорват като неоснователни и недоказани. Не се оспорва обстоятелството, че в процесния период ищецът е бил служител на МВР по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР, като е заемал длъжността „старши полицаи охрана на обществения ред“ в РУ - В. към ОД на МВР - В.. Не се оспорва и че ищецът е осъществявал служебната си дейност по утвърдени графици, при 24 и 12-часов сменен режим, при сумарно изчисляване на работното време съгласно разпоредбата на чл. 187, ал. 3 за процесния период.

Поддържа се, че съгласно разпоредбата на чл. 142, ал. 2 ЗМВР статутът на тези служители се урежда единствено от ЗМВР, поради което в случая не са приложими разпоредбите на ЗДСл и НСОПЗ. Сочи се, че извънреден труд е налице само ако работникът или служителят действително е работил извън установеното работно време, което не е налице в конкретния случай. Изтъква се, че за процесния период са действали разпоредбите на чл. 187, ал. 1 и ал. 4 от ЗМВР в редакция към ДВ, бр. 60/2020 г., както и чл. 22, ал. 3 от Наредба № 8121з-1174 от 21.10.2020 г. и чл. 21, ал. 3 от Наредба № 8121з-1353 от 15.12.2020 г., в които е предвидено че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент „1“. Сочи се, че съгласно чл. 187, ал. 4 от ЗМВР и посочените наредби за условията и реда за изплащане на допълнителни възнаграждения на държавните служители, при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното време към нормалната продължителност на нощното време по чл. 187, ал. 1 от ЗМВР, което в случая са по 8 часа, тоест с коефициент „1“. Поддържа се, че с тази законодателна промяна изрично е уреден въпросът за преизчислението на нощния към дневния труд, полаган по служебно правоотношение с МВР, поради което субсидиарното приложение на НСОПЗ не е допустимо. Твърди се, че за периода от 11.07.2020 г. до 15.07.2022 г. искът е неоснователен, тъй като разпоредбата на чл. 187, ал. 4 от ЗМВР е материалноправна, въведена е с § 52 на ЗИД на ЗМВР и е влязла в сила на 11.07.2020 г., като за този период нормативно е уредено превръщането на положените часове нощен труд от служителите в МВР в дневни с коефициент „1“. Цитирана е и съдебна практика в този смисъл.

По отношение на предявения иск по чл. 181, ал. 3 ЗМВР се твърди, че за периода от 06.02.2020 г. до 01.08.2020 г. са се подсигурявали ободрителни напитки в натурална форма на служителите. Поддържа се, че след влизане в сила на изменението на чл. 181, ал. 3 ЗМВР от 01.08.2020 г. на служителите се е заплащала левовата равностойност на ободряващите напитки при полагане на нощен труд. Претендират се и разноски.

За да се произнесе по основателността на иска, районният съд направи преценка на доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност, въз основа на които прие следното:

Страните не спорят, че в процесния период - от 06.02.2020 г. до 06.02.2023 г. са били в служебно правоотношение, по силата на което Г. П. е заемал длъжността „полицаи на обществения ред“ при Районно управление – В. при ОД на МВР В. до месец май 2021 г., след което е заемал длъжността „старши полицаи“ при Районно управление – В. при ОД на МВР В., като е полагал труд на 24 – часови и 12- часови

работни смени, по график, включително за времето от 22.00 часа до 06.00 часа.

По делото са приложени платежни бележки за начисления и удържки за ищеца Г. П. и за начислен нощен труд ДС по ЗМВР за периода от 01.02.2020 г. до 28.02.2023 г.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на се налагат следните правни изводи:

Ответникът в съдебно заседание проведено на 10.07.2023 г. е направил искане за постановяване на неприсъствено решение, което съдът приема за неоснователно. Съгласно чл.238, ал.2 ГПК ответникът може да поиска прекратяване на делото и присъждане на разноски или постановяване на неприсъствено решение срещу ищеца, ако той не се яви в първото заседание по делото, не е взел становище по отговора на исковата молба и не е поискал разглеждане на делото в негово отсъствие. В случая ищецът Г. П. чрез адв.Г. Г. на 12.06.2023г. е депозирал молба в регистратурата на съда, с която поискал да се даде хода на откритото съдебно заседание при наличие на процесуалните предпоставки за това. Посочил е че няма възражения срещу проекта за доклад и моли същият да бъде обявен за окончателен. Взел е становище, че поддържа исковата молба и претендира разноски по делото, поради което искането на ответника за постановяване на неприсъствено решение против ответника следва да бъде отхвърлено.

От страна на пълномощника на ищеца е депозирана след приключване на съдебното дирене,което е приключило на 10.07.2023г. на 12.07.2023г. молба вх. №8515,с която моли съдът да не се произнася с неприсъствено решение по съображения, които съдът е споделил.Респективно да бъде отменен хода по същество и делото да бъде върната в с.з. за назначаване и изслушване не експертиза.

Съдът намира тези искания за неоснователни в съдебно заседание не е заявено,че се поддържа това искане, респективно същото би било осноователно ако исковите претенции са доказани по основания, за определяне на конкретния размер на евентуалния извънреден труд в случая исковите претенции не са доказани по основание.

Доказа се по делото, а и не се спори между страните, чеГ. П. е държавен служител в РУ –В., включено в структурата на ответника - ОД на МВР -В.

В случая се претендира трудово възнаграждение за положения от ищеца при ответника извънреден труд през периода от 01.02.2020 г. до 28.02.2023 г.

Предявени са обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 178, ал. 1, т. 3 вр. чл. 179, ал. 1 ЗМВР и с правно основание чл.86, ал.1 ЗЗД.

Съгласно чл.176 от ЗМВР брутното месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения. Към основното месечно възнаграждение на държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения за извънреден труд (178, ал. 1, т. 3 ЗМВР). Според действащата разпоредба на чл. 187, ал.1от ЗМВР през процесния период, нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица. Работното време на държавните служители се изчислява в работни дни - подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени - сумирано за тримесечен период (чл. 187, ал. 3, изр. 1 ЗМВР). Работата извън редовното работно време до 280 часа годишно се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период - за служителите, работещи на смени, чрез заплащане с 50 на сто увеличение върху

основното месечно възнаграждение (чл. 187, ал.7 ЗМВР).

В случая е неприложима по аналогия Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, предвиждаща превръщане на положените нощни часове работа в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време. На първо място, ЗМВР е специален по отношение на КТ, като същото се отнася и за издадените в неговото приложение подзаконовни нормативни актове, в които законодателят би уредил подобна хипотеза. Освен това, в самия ЗМВР е предвидена нормалната продължителност на нощното работно време - 8 часа и тай като същата е еднаква с тази на дневното работно време не е налице необходимост от преизчисляване.

Дори и да се приеме, че нормативната уредба по НСОРЗ е приложима по аналогия спрямо служителите на МВР, то в случая следва да се съобрази същностната разлика между извънреден и нощен труд. Според легалното определение в нормата на чл. 187, ал. 1 от ЗМВР, нощен е трудът, който се полага от 22,00 часа до 06,00 часа. От друга страна, извънредният труд е трудът, който се полага от служителя в повече от установеното за него работно време. Описаното по-горе преизчисляване касае увеличеното заплащане на нощния труд, но не и натрупването на часове, чието надвишение след преизчисляване да акумулира извънреден труд. Съобразно чл. 187, ал. 10 ЗМВР, редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи.

Правило за трансформация на трансформиране на нощния труд в дневен /за разлика от чл. 31, ал. 1 от Наредба № 8121з407 от 11.08.2014 г., отм. с Наредба № 8121з-592 от 25.05.2015 г., съгласно който при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22. 00 ч. и 06. 00 ч. за отчетния период се умножава по 0.143, като полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период/ липсва и в издадените в последствие Наредба №8121з-36/07.01.2020 г., Наредба № 8121з-1174 от 21.10.2020 г., Наредба № 8121з- 1353 от 15.12.2020 г.. Наредбата за структурата и организацията на работната заплата не може да намери субсидиарно приложение, тъй като няма празнина в правото, доколкото правоотношенията, свързани с реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители, работещи в МВР, са уредени с посочената по-горе наредба на министъра на вътрешните работи. Въобще, както разпоредбите на КТ, така и на ЗДСл са неприложими по аналогия, вкл. и по отношение на конвентиране на часовете труд, положен през нощта, в дневни часове (ТР № 1 от 15.03.2023 г. на ОСГК на ВКС; Р-55- 2015, III г.о.; Р-197-2019 г., IV г.о.; Р-311-2019 , IV г.о.). Нещо повече. чл.8 и чл.12 от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 04.11.2003 г. относно някои аспекти на организацията на работното време също не налага да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работниците от публичния сектор като полицаите и пожарникарите е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда пред деня.

Безспорно е, че в нормативната уредба държавните служители в МВР са

изключени от обхвата на общия правен режим, който предвижда ограничение от 7 часа на нормалната продължителност на нощния труд, и на тези служители не е предоставена възможност за преобразуване на нощния труд в дневен. В тази връзка следва да се посочи, че чл.20 и чл.31 от Хартата на основните права на ЕС допускат определената в законодателството на държавата членка нормална продължителност на нощния труд от 7 часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор, вкл. полицаите и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, т.е. е свързана с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерна с тази цел. В случая е налице именно такава допустима от закона цел, свързана с разликата в третирането, и тя изхожда от спецификата на дейността на органите на МВР, насочена към защита на правата и свободите на гражданите, противодействие на престъпността, защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и пожарна безопасност и защита на населението - чл.2 ЗМВР, както конкретно от спецификата на някои от основните дейности, извършвани в МВР - оперативно-издирвателна; охранителна; разследване на престъпления и осигуряване на пожарна безопасност и защита при пожари, бедствия и извънредни ситуации. Именно затова няма как да не се приеме, че различното третиране на полицаите и пожарникарите е основано на обективен и разумен критерий, т.е. напълно съразмерен, съответстващ на обществено значимата цел, към която е насочена тяхната дейност.

С разяснения, дадени в Тълкувателно решение №1 от 15.03.2023 г. на ВКС по т. д. № 1/2020 г., ОСГК, се прие, че при отчитане и заплащане на положените часове нощен труд от служители на Министерство на вътрешните работи не са приложими разпоредбите на Кодекса на труда и на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /в частност разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от същата наредба/ и следва да се прилагат разпоредбите на специалния Закон за Министерството на вътрешните работи и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове. Изложени са съображения, че по смисъла на чл. 187, ал. 1 ЗМВР, „8 часа дневно“ означава 8 астрономически часа, независимо от частта на денонощието, в която работният ден се разполага - през деня, в неговата „светла“ част и през нощта - в неговата „тъмна“ част, в последната хипотеза от 22 часа до 6.00 12 часа. Съпоставката на нормите на чл. 187, ал. 1 и 3 ЗМВР с чл. 140 КТ показвала, че разпоредбите на ЗМВР установяват по - голяма продължителност на работното време на нощния труд на служителите от МВР в сравнение с тази на работниците и служителите по трудово правоотношение. Различието - установената с разпоредбите на ЗМВР по - голяма продължителност на работното време на нощния труд за служителите от МВР се аргументира с основните функции на МВР, регламентирани в чл. 2, ал. 1 ЗМВР. Разпоредбите на чл. 179 и чл. 187, ал. 9 ЗМВР са делегиращи законови норми, които предвиждат условията и редът за полагане на нощен труд, включително отчитането му и заплащането да се извършват със съответните актове - наредба и заповед. С последната, представляваща индивидуален административен акт се предвижда министърът на вътрешните работи да определя размера на възнаграждението за положен нощен труд. В издадените наредби липсва правило като това на чл. 9, ал. 2 НСОПЗ, но липсата била обяснима с волята на законодателя да не се създава норма за преобразуване на нощни часове в дневни. Не са налице и останалите две предпоставки за прилагането на чл. 46, ал. 2, изр. 1 ЗНА. Случаите по ЗМВР и по КТ не са сходни. Трудовото правоотношение е

насочено към изпълнение на частен интерес, а служебното правоотношение се реализира за осъществяване на държавна власт, т. е. като вид правоотношения те са различни, а не сходни. Прилагането на НСОПЗ към въпросните служебни правоотношения не би обезпечило постигането на законова цел доколкото методите на регулиране на отношенията и заложената в чл. 187, ал.1 ЗМВР, воля на законодателя е да се прилага еднаква продължителност на работното време през деня и нощта - „8 часа дневно“, независимо от частта на денонощието, в която работният ден се разполага - през деня или през нощта. При разработването и приемането на ЗМВР, законодателя е имал предвид разбирането за спецификата на служебните правоотношения и равенството на гражданите пред закона, като неблагоприятните последици от полагането на нощен труд от служители на МВР се компенсира със съответните компенсаторни механизми - допълнително възнаграждение за прослужено време - чл. 178, ал. 1, т. 1 ЗМВР, по- голям основен платен годишен отпуск /чл. 189, ал. 1 ЗМВР/, обезщетение при прекратяване на служебно правоотношение /чл. 234, ал. 1 ЗМВР/, по - благоприятен режим за заплащане на извънреден труд /чл. 187, ал. 5, 6 и 7 ЗМВР/, липса на задължение за заплащане на осигурителни вноски и по - благоприятни условия за придобиване право на пенсия /чл. 69, ал. 2 КСО/, пенсиониране при условията на I категория труд /чл. 69 КСО/ и др.. Аналогично по образуваното дело от Съда на Европейския съюз № С-262/20 по направено запитване от български съд, е налице произнасяне по относими към настоящото тълкувателно дело въпроси. С решението по това дело /т.49, 51 и 55/ се приема, че Директива 2003/88/ЕО не съдържа указание за дадена разлика или съотношение между нормалната продължителност на нощния труд и нормалната продължителност на труда през деня. Посочва се, че следва да се следи за това, за полагащите труд през нощта да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които позволяват да се компенсира особената тежест на този вид труд. Член 8 и чл.12, б.“а“ от Директивата следва да се тълкуват в смисъл, че не се налага да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работниците от публичния сектор като полиците и пожарникарите, е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда през деня. Като извод съдът е приел, че чл.20 и чл.31 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат определената в законодателството на държава членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците в частния сектор да не се прилага за работниците в публичния сектор, вкл.за полиците и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, т.е. е свързана с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерно на тази цел /т.80/.

Ето защо и предвид задължителния за съдилищата характер на тълкуването на закона, прието с горното тълкувателно решение, следва да бъде изоставена възприетата до настоящия момент практика за субсидиарното приложение на правилото за трансформиране на нощните часове в дневни.

Предвид така установеното от фактическа и правна страна, съдът намира, че искът по чл. 178, ал. 1, т. 3 вр. чл. 179, ал. 1 ЗМВР от ЗМВР за сумата от 2455,00 лв., представляваща неизплатено допълнително възнаграждение за 277 часа положен от ищеца извънреден труд за периода от 06.02.2020 г. до 06.02.2023 г., се явява неоснователен, и следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Досежно иска с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД:

Предвид акцесорния характер на претенцията за лихви и при установеното по-горе относно неоснователността на главния иск, следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан и искът сумата от 255,00 лв. - мораторна лихва върху главницата за периода от 01.05.2020 г. до 06.02.2023 г.,

По разпределението на разноските по делото:

И двете страни правят искане за присъждане на направените по делото разноски, като списък по чл. 80 от ГПК се представя единствено от ищеца.

На основание чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, вр. чл. 23, т. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, като съобрази вида и количеството правна дейност, извършена по настоящото исково производство от пълномощника-юрисконсулт при осъществяване на процесуално представителство, съдът приема, че при направеното искане, в полза на ответника - юридическо лице, следва да бъдат определени разноски в настоящото исково производство - възнаграждение за пълномощника-юрисконсулт така както се претендират, в размер на 200,00 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Г. М. П., ЕГН: *****, с адрес: с.Б., ул. „Г. Д.“ ***, срещу ОД на МВР - В., БУЛСТАТ: ***, с адрес: гр. В., ул. „П.К.Б.“ ** иск с правно основание по чл. 178, ал. 1, т. 3 вр. чл. 179, ал. 1 ЗМВР за сумата от 2 455,00 лв., представляваща неизплатено допълнително възнаграждение за 277 часа положен от ищеца извънреден труд за периода от 06.02.2020 г. до 06.02.2023 г., както и искът по чл.86, ал.1 ЗЗД за сумата от 255,00 лв. - мораторна лихва върху главницата за периода от 01.05.2020 г. до 06.02.2023 г.

ОСЪЖДА Г. М. П., ЕГН: *****, с адрес: с.Б., ул. „Г. Д.“ *** на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК да заплати на Областна дирекция на МВР - В., БУЛСТАТ: ***, с адрес: гр. В., ул. „П.К.Б.“ ** направените разноски по делото в размер на 200,00 лв. (сто ги петдесет лева) юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва в 2-седмичен срок от връчването му на страните пред Окръжен съд – В.

Съдия при Районен съд – В.: _____